

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Zbigniew Kapiński (przewodniczący)

SSN Antoni Bojańczyk (sprawozdawca)

SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie **O.Y.**

ukaranej za wykroczenie z art. 86 § 2 k.w

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2024 r. w Izbie Karnej,

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.),

kasacji wniesionej na niekorzyść ukaranej przez Prokuratora Generalnego

od prawomocnego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Częstochowie

z dnia 29 lutego 2024 r., sygn. akt XVI W 116/24

**uchyla zaskarżony wyrok nakazowy i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w Częstochowie do ponownego rozpoznania.**

Antoni Bojańczyk Zbigniew Kapiński Stanisław Stankiewicz

UZASADNIENIE

O.Y. została obwiniona o to, że:

1. w dniu 7 stycznia 2024 r. około godz. 15:00 w miejscowości W. autostrada [...] - 402 km kierunek K., kierując po drodze publicznej pojazdem mechanicznym marki R. o nr rej. (...), znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, nie

dostosowała prędkości do warunków panujących na drodze, wskutek czego straciła panowanie nad kierowanym pojazdem i uderzyła w bariery energochłonne oraz słupek hektometryczny, czym stworzyła zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. o czyn z art. 86 § 2 k.w. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym;

2. w dniu 7 stycznia 2024 r. około godz. 15:00 w miejscowości W. autostrada [...] - 402 km kierunek K., kierowała po drodze publicznej pojazdem mechanicznym marki R. o nr rej. (...) znajdując się w stanie po użyciu alkoholu: I badanie o godz. 15:57 z wynikiem 0,22 mg/l, II badanie o godz. 15:59 z wynikiem 0,15 mg/l, III badanie o godz. 16:30 z wynikiem 0,14 mg/l, IV badanie o godz. 17:01 z wynikiem 0,22 mg/l, tj. o czyn z art. 87 § 1 k.w. (*wniosek o ukaranie k. 55 akt sprawy XVI W 116/24*).

Sąd Rejonowy w Częstochowie, wyrokiem nakazowym z dnia 29 lutego 2024r., sygn. akt XVI W 116/24, uznał obwinioną O. Y. za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt. 1 wniosku o ukaranie opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 2 k.w. i za to na podstawie art. 86 § 2 k.w. w zw. z art. 24 § 1 i 3 k.w. wymierzył jej karę grzywny w kwocie 2.500 zł (*pkt 1*), a także orzekł o kosztach postępowania (*pkt 2*) (*k. 58 akt sprawy XVI W 116/24*).

Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 23 kwietnia 2024 r., wobec niezaskarżenia go przez strony postępowania.

Od powyższego wyroku kasację na niekorzyść obwinionej wniósł Prokurator Generalny.

Zaskarżając wyrok w całości i zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 504 § 1 pkt 4 i 5 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 k.p.s.w., polegające na niezawarciu przez Sąd Rejonowy w Częstochowie w wydanym wyroku nakazowym: 1) rozstrzygnięcia co do zarzucanego O. Y. czynu z art. 87 § 1 k.w., 2) rozstrzygnięcia co do kary za ten czyn oraz 3) dokładnego określenia przypisanego obwinionej czynu, co doprowadziło do naruszenia art. 9 § 1 k.w. w następstwie niedostrzeżenia, że O.Y. wyczerpała swoim czynem znamiona wykroczeń z art. 86 § 2 k.w. i art. 87 § 1 k.w., co nadto skutkowało rażącą obrazą art. 87 § 3 k.w. z powodu nieorzeczenia obligatoryjnego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów, wniósł o jego uchylenie i

przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Częstochowie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, stąd uzasadnione było jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu w trybie przewidzianym w przepisie art. 535 § 5 k.p.k.

Zaskarżony wyrok nakazowy został wydany z rażącym naruszeniem art. 504 § 1 pkt 4 i 5 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 k.p.s.w., które miało istotny wpływ na jego treść.

Zgodnie z art. 504 § 1 pkt 4 i 5 k.p.k., wyrok nakazowy powinien zawierać m. in. dokładne określenie czynu przypisanego przez sąd oskarżonemu (obwinionemu), ze wskazaniem zastosowanych przepisów ustawy karnej, a także wymiar kary i inne niezbędne rozstrzygnięcia. W tym ostatnim zakresie - jak słusznie wskazuje Autor kasacji - należy rozumieć m. in. decyzję co do całości przedmiotu postępowania.

W niniejszej sprawie powyższych wymogów sąd nie dopełnił. Trafnie zauważa skarżący, że Komendant Komisarjatu Policji w Kłomnicach skierował wniosek o ukaranie O.Y. za popełnienie dwóch wykroczeń. Tymczasem Sąd Rejonowy w Częstochowie, stwierdzając dopuszczalność procedowania w postępowaniu nakazowym, rozstrzygnął w kwestionowanym orzeczeniu tylko o jednym z zarzucanych czynów. Wprawdzie oskarżyciel publiczny dokonał błędnej oceny prawnej zachowania obwinionej jako stanowiącego dwa odrębne wykroczenia, jednak nie można wykluczyć, że uwzględnienie przez sąd pełnej treści wniosku o ukaranie, mogło stanowić asumpt do dokonania prawidłowej subsumpcji. Sąd *meriti* powinien był dostrzec, że obwiniona swoim zachowaniem wyczerpała znamiona nie jednego a dwóch wykroczeń stypizowanych w art. 86 § 2 k.w. i z art. 87 § 1 k.w., które pozostawały w zbiegu rzeczywistym po myśli art. 9 § 1 k.w., zgodnie z którym, jeżeli czyn wyczerpuje znamiona wykroczeń określonych w dwóch lub więcej przepisach ustawy, stosuje się przepis przewidujący najsurowszą karę, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu środków karnych na podstawie innych naruszonych przepisów. Surowszą sankcją karną, jak słusznie zauważa skarżący, zagrożony jest czyn stypizowany w art. 86 § 2 k.w. stanowiący podstawę wymiaru kary orzeczonej wobec O.Y., jednak przy prawidłowej subsumpcji uwzględniającej kwalifikację

również z art. 87 § 1 k.w., powinien być ponadto orzeczony wobec obwinionej obligatoryjny zakaz prowadzenia pojazdów zgodnie z art. 87 § 3 k.w.

W tej sytuacji uznać należy, że Sąd Rejonowy w Częstochowie nie podjął decyzji co do całości przedmiotu postępowania, albowiem zaaprobował kwalifikację prawną co do jednego z zarzuconych czynów. Co więcej, nie dokonał prawidłowej subsumpcji stanu faktycznego do stanu prawnego nie dostrzegając, że obwiniona wyczerpała swoim zachowaniem znamiona dwóch wykroczeń stypizowanych w art. 86 § 2 k.w. i z art. 87 § 1 k.w., które pozostawały w zbiegu rzeczywistym w myśli art. 9 § 1 k.w., co rodziło obok wymierzenia kary grzywny konieczność orzeczenia obligatoryjnego zakazu prowadzenia pojazdów zgodnie z art. 87 § 3 k.w. Zaniechanie wydania rozstrzygnięcia co do dwóch zarzuconych obwinionej czynów stanowiących jeden czyn wyczerpujący znamiona wykroczeń określonych w dwóch przepisach ustawy Kodeks wykroczeń powoduje, że O.Y. nie poniosła za ten czyn stosownej i nieuchronnej odpowiedzialności karnej.

Sposób redakcji sentencji wyroku rażąco zatem narusza przepisy prawa procesowego i materialnego wskazane w zarzucie kasacyjnym. Oczywisty jest przy tym wpływ powyższych uchybień na treść orzeczenia, które nie zawiera rozstrzygnięcia co do jednego z dwóch zarzuconych obwinionej O.Y. (czynu z art. 87 § 1 k.w.), rozstrzygnięcia co do kary za ten czyn oraz dokładnego określenia przypisanego obwinionej czynu, co doprowadziło do naruszenia art. 9 § 1 k.w. i dodatkowo skutkowało naruszeniem art. 87 § 3 k.w.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, na podstawie art. 537 § 2 k.p.k. i art. 535 § 5 k.p.k., orzekł jak w wyroku.

Antoni Bojańczyk

Zbigniew Kapiński

Stanisław Stankiewicz

[WB]

r.g.